

oma abiga siis kõige ligem on, kui häda kõige suurem.

Jutt aga jooskeb nõnda:

Mõne aasta eest elas T. linnas O. alevis ühes kõrvalises uulitsas ühe väikse maja teise korrpaal üks jumalafartlik lohtu kirjutaja oma emanda, äia ja seitsme lapsega ühete waikist elu. Ta peal oli kolm sada rubla aastas, ja kui naad aasta lõpus nülli nullist mahaarvata wöösid, siis naad olid röömsad. Ta oli omas ametis truu ja minidu lihtlabane mees ning meie oma maa isa laps. Ka ta muud tarividused olid väitezed kül, muud kui et ta oma luumme tundi oli pääwas tööd teinud, siis jalutas ta ennast natukej ja sui soojaga jõi ka oma klaasi õlut. Sutsetamise oli ta jo ammu mahajätnud ja selle rahaga ostis ta oma wana äiale mõne paki karduse tubakat. Ta äi oli ka oma seitsekümme aastat wana mees ja ta wäätimale oli jo mõne aasta eest sale silmade peale kašwanud, ja nüünd pidi ta rauk pääwade otsa istme peal istuma ja piista, ilma õhtuta ja hommikuta ööd üleelama; seepärast oli siis ta ainus osi piipu tömmata ja ta ei näinud jo

mitte seda, et ta wäimees tema päras tuli piibu mahajätnud.

Kirjutaja emand mõistis ilusete ja kasinaste oma majatallitust. Ta oli lihtlabane inimene ja tarvitab seepärast ta oma majatarvituseks wäga wähe; ta kohvi joomise jätsi wad naad nappuse päras järel ja kõlistasid aga laste piima-tassja, et wana isa kuuleks, nagu joossid naad kohvi; fest ta oleks ennast wäga kurvastanud, kui ta seda oleks teadnud, et tema lastel niisuur puudus käes oli ja nemad aga kriwa leiba soid.

Nende lapsed joosid suvel paljajalu ja olid röömsad, kui neil talvel karpkliugad jalas olid ja nende riided, kus lipp lipi ja lapp lapi peal oli, olid alati puhtad ja naad ije olid alati röömsad.

Meie nägime jo esite, et nad kolmisada rubla aastas vaskfa said, aga mis see suure perere ette lõi ja veel liategi niisuguse sel aastal nagu 1868 meie maal oli. — Jumal hoia meid katku ja falli aja eest! Ja seesama fallis Jumal teab ta kõige paremine, kui mitme meie falli isamaa isal ja emal ülemalnimetud aastal pisarad veel